

kteří by podléhali Zemědělské pojišťovně, právem neuvědomil stěžovatelku o dražbě ani o rozvrhovém roku. Stěžovatelka sice též tvrdila, že jí přísluší pohledávka, neuvedla však, jaká, ani za koho, a v dalších svých podáních již vůbec na toto se neodvolává, z čehož jest patrné, že jí vůbec žádná pohledávka proti straně povinné nepatří.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatelka domáhá se zrušení rozvrhového usnesení prvního soudu jakož i řízení předcházejících tomuto usnesení od rozvrhového roku jako zmatečných z toho důvodu, že jí nebyl doručen ani dražební edikt, ani nebyla obeslána k rozvrhovému roku. Přihlášku ve smyslu § 172 čis. 1 ex. ř. k dražebnímu roku stěžovatelka nepodala. To mělo za následek, že pozbyla přednostního práva pro svou pohledávku, i kdyby jí příslušela, takže by pohledávka ta mohla býti uspokojena z rozdělované podstaty teprve po úplném uspokojení vymáhajícího věřitele v nejhorším pořadí jsoucího. Tento následek nastává, i když vyrozumění stěžovatelky bylo opomenuto, poněvadž dražba nemovitosti, o kterou jde, byla v úředním listu zemského úřadu v B. veřejně ohlášena a mohla stěžovatelka při náležité bdělosti nahlédnutím do tohoto listu si opatřiti vědomost o dražebním roku (rozh. 4878, 5208 sb. n. s.). Přihlášení pohledávky při rozvrhovém roku by nemělo pro ni význam, poněvadž i vymáhající věřitelé vyšli se svými pohledávkami na prázdno.

Čís. 14527.

Tělocvičné nářadí nepatří mezi věci vyňaté podle § 251 ex. ř. z exekuce, jde-li o nářadí sloužící účelům spolkovým (sokolovna).

(Rozh. ze dne 13. září 1935, R II 394/35.)

Povinná tělocvičná jednota navrhla zrušení exekuce na zabavené tělocvičné nářadí odůvodňujíc návrh tím, že prodáním nářadí byla by úplně znemožněna činnost její, to jest pěstování tělocviku. P r v ý s o u d vyhověl návrhu. D ů v o d y: Účelem tělocvičné jednoty jest pěstování tělocviku. Tělocvik jest v zájmu zdraví národa, tudíž ve veřejném zájmu. Jest v daném případě použití ustanovení § 251 ex. ř. Tělocvičná jednota potřebuje nezbytně nutně k zdárnému vývoji své činnosti tělovýchovného nářadí, bez něhož by tělovýchovná činnost byla znemožněna. R e k u r s n í s o u d návrh zamítl. D ů v o d y: Ustanovení § 251 ex. ř. vylučuje předměty z exekuce, jichž dlužník nezbytně potřebuje k osobnímu výkonu své výdělečné činnosti nebo výživy vlastní rodiny, aby mu byla zachována hospodářská existence, a dále předměty, které jsou ve zvláštním vztahu k osobě dlužníkově a zasluhují, aby k tomuto vztahu bylo přihlíženo. Z toho a z celého ducha zákona se podává, že ustanovení § 251 ex. ř. se vztahuje jen na fysické osoby a nikoli na osoby právnické a spolky. Nemůže proto povinný spolek s úspěchem se dovolávat ustanovení § 251 ex. ř.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Aniž třeba řešiti v tomto případě otázku, zda se předpisy § 251 ex. ř. vztahují jenom na osoby fysické, dlužno jinak důvody napadeného usnesení uznati za správné.

Čís. 14528.

K § 523 obč. z.

Majitel autodrožky není oprávněn užívatí cizího pozemku bez svolení jeho vlastníka, i když správní úřad, uděluje koncesi, určil mu pozemek ten jako stanoviště.

(Rozh. ze dne 13. září 1935, Rv II 817/33.)

Žalující strana domáhá se určení, že její vlastnické právo k železničnímu pozemku jest neobmezené, že žalovanému nepřísluší právo užívatí pozemku toho za stanoviště pro vozidlo a že jest povinen zdržeti se jeho užívání. Proti žalobě namítl žalovaný jednak, že pozemku používá z příkazu lázeňského inspektora a jednak, že jednal se souhlasem žalující, jež spatřuje v tom, že plán o rozestavení autodopravců před nádražím vypracovaný lázeňským inspektorátem byl vyvěšen na nádraží žalující strany. P r v ý s o u d žalobu pro tentokráte zamítl. O d v o l a c í s o u d uznal podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Jde o žalobu zápůrčí podle § 523 obč. z. Neobmezené vlastnictví žalující strany není sporné a ze zjištění nižších soudů plyne, že žalovaný rušil svým jednáním vlastnictví žalující strany. Zápůrčí žaloba slouží netoliko k obhájení vlastnictví proti osobování si jiných práv, nýbrž i k omezení každého bezprávného zásahu v obor vlastnický, který se děje jiným způsobem, než zadržováním věci. Tak jest vykládati výraz »osobuje si« (srv. rozh. 1872, 2032, 3474, 3478, 5546, 10653 sb. n. s.). Žalovaný dovozuje oprávněnost svého jednání jednak z příkazu lázeňského inspektora v L., jednak ze souhlasu žalující strany projeveného tím, že plán o rozestavení autodopravců před nádražím, vypracovaný lázeňským inspektorátem, byl vyvěšen na nádraží žalující strany. Avšak první okolnost nemá právního významu, neboť správní úřad, uděluje někomu koncesi, nemůže zatížití soukromé vlastnictví jiného. Mohl žalovanému určití stanoviště, avšak tím ho nezprostil povinnosti zjednatí si souhlas vlastníka pozemku. Správní úřad nemůže míti ani vůli ani moc zmocniti neb oprávniti podnik k materiálnímu porušení soukromého práva (Unger, Handeln auf eigene Gefahr 11). Proto jest nerozhodné, že lázeňský inspektor trval na svém příkazu, když žalovaný po vyzvání žalující strany prohlásil, že nebude jezdit k nádraží. Nebylo ani třeba zjišťovati, zdali lázeňský inspektor právem vykonává policejní moc v L. Žalovaný